

videre, at gjøre Forholdet stigende paa den Maade, at man siger: Jo mindre Embede, desto større Udgifter, det kunne vi kun gaa med til under een Forudsætning, nemlig at det paavises, hoed for en særlig Grund der foreligger til at gjøre en saadan Undtagelse; men det har det ikke været muligt forinden anden Behandling at finde selv med den høitærede Ministers Hjælp. Kan den ærede Ordfører for Mindretallet finde det indtrede Behandling, skal jeg med stor Nysgjerrighed og Æder kaste mig derover og gjerne gaa ind derpaa; men jeg tror ikke, det vil kunne findes. Som sagt, Forholdet er her ganske mærkeligt, ja uden Exempel. Den høitærede Indrengsminister har under sin Resjort kun 5 Embeder, som komme til dette Kontorholdsudvalg, medens Justitsministeren har ca. 140, altsaa omtrent det tredobbelte; men jeg tør nok paastaa, uden at det ærede Medlem kan gjendrive mig, at man ikke i Justitsministerens Kontorholdsløve kan finde en saadan Modsetning mellem Kontorholdsvederlagene, som der er mellem Embederne i Randers og Aarhus. Vi ønske ikke, at den paagjældende Embedsmand skal tage af sin egen Lomme, men vi ere overbeviste om, at naar han bruger samme Maxime som Andre, kan han faae Vederlaget til at staa til uden at behøve at tage af sin egen Lomme. Vi maa ogsaa huske paa, at en Embedsmand jo har Lov til at holde større Kontorhold, end han egentlig behøver, og det baade i Embedets og egen Fødsel, uden at Nogen lider derunder. Ingen kan have Noget imod, at en Mand med et Embede paa 7—8,000 Kr. nøies med de 6—7,000 Kr. og bestyrer sit Embede upaatlagelig, ja exemplarisk. Det, at en Mand bruger større Udgifter til Kontorhold, end der er bevilget, kan jo ligge i, at han ønsker at bruge mere, for at have mere Fritid. Jeg kjender ikke den vedkommende Embedsmand, men efter hvad jeg veed, er hans Forhold i høieste Grad rosverdigt. Men jeg siger: Kunne vi ikke fastholde, at vi Udvalgets Side og her i Salen for at begrunde Kontorholdsvederlagets Størrelse nødvendigvis maa sammenholde Embederne med hinanden, da tager Folkethinget Jodfæstet fra sig selv og fra Udvalget. Og det er ikke Tilfældet, saaledes som det ærede Medlem fra Kulsvieregnen, fra Frederiksværk (Solch) sagde, at man lægger Indberetninger til Grund som eneste Grundlag. Det er Udgangspunktet, det have vi fra Ministeren, og saa er Udvalget nødt til nærmere statistisk at sammenholde og gjennemgaa disse Oplysninger med andre meddelte Oplysninger for at komme til et Resultat. Altsaa, det er ikke Udvalgets Praxis at sætte Indberetningerne som det eneste gyldige; thi da vare vi stjævt stillede, da kunde Folkethinget lige saa godt lade være at have Saand i Hænde med disse Kontorholdsløve,

da kunde vi uden videre lade Regjeringen alene udstede Anordning derom. Skulle vi have et Holdpunkt, maa vi statistisk sammenholde Embedernes Stilling indbyrdes. Kunne vi ikke forklare os paa en naturlig Maade Udgifterne ved et Embede, ere vi nødt til paa en lempelig Maade at sætte dem ned, og det er lempeligt, naar man efter den forførbelige Forskjel, der er mellem Aarhus og Randers, stiller Borgmestrene i begge ens. Nu sagde det ærede Medlem, at Embedsmanden i Aarhus har sin Skriver særlig billig. Jo mere man ser paa disse Kontorholdsoplysninger, desto mere forbauses man. Embedsmanden i Aarhus har ikke alene sin Skriver billigere, men han bruger ikke engang en hel Fuldmægtig. Embedsmanden i Randers har en hel Fuldmægtig og en hel Skriver, medens Embedsmanden i Aarhus kun har en halv Fuldmægtig og en halv Skriver, og dog har han den største By i Landet næst efter Kjøbenhavn. Og gaa vi til Odense, er Forholdet ikke stort bedre. Odenses Betydning ligeoverfor Randers er heller ikke til at maale. Den høitærede Minister henjolt sig navnlig til Mindretallets Ordfører, men han kom til at gjendrive sig selv; thi Mindretallets Ordfører vil ikke holde med Ministeren i at begunde Forslaget enten paa særlig dyre Forhold ved Lokale eller ved særlige Udgifter uden netop ved Lønninger til Kontorhold. Deri er Mindretallet fuldstændig enigt med os; det eneste Stridspunkt mellem Flertallet og Mindretallet angaar Vederlaget for Kontorpersonaleets Løn i Randers. Aarhus er mange Gange vigtigere og større end Randers, og naar Embedsmanden i Aarhus, som sagt, kan nøies med en halv Fuldmægtig og en halv Skriver, tror jeg nok, vi kunne forsvare at sætte 1 Fuldmægtig og 1 Skriver til Randers. Kan det ærede Medlem mellem anden og tredje Behandling staae Oplysning om, at der er særlige Forhold i Randers, som f. Ex. Tilfældet er i Sølsingør, er det en anden Sag. Men det er der ikke i Randers. Altsaa, vi stille dette Forslag ikke for at være haarde; vi ere gaaede saa langt, som vi tro paa nogen mulig Maade at kunne forsvare. Nu er det mærkverdigt — som ogsaa anført af det ærede Mindretal — at Randers før har staaet over Aarhus; før har Randers staaet 50 Kr. i Kontorholdsudgifter over Aarhus. Siden den paagjældende Lov er bleven vedtagen, er Aarhus imidlertid voget til henimod det Dobbelte, og skulde man da nu vedtage en Bestemmelse, hvorefter Randers kom til at staa ikke 50, men 150 Kr. over Aarhus, uagtet den Tilvært, som Randers har faaet i de senere Aar, er let at regne ud, medens den Tilvært, som Aarhus har faaet, er ganske betydelig? Altsaa, hvoreledes man end ser denne Sag, saa kan jeg dog ikke finde nogen anden Udvei for Mindretallet, end at det inden 3die Behandling skaffer et forsvareligt